

XVI. évfolyam 3. szám • Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja • 2015. február

„Peers in Europe” – Nemzetek egységben • HelloBonjourOlá! – Bábeli nap a Lónyay-ban • „Ceruzával a kezében született” – Sárady Gergely és az autók • Állni a vártán – Megújult a Diákpresbitérium • A friss alpesi levegő jót tesz mindenkinek – Sítáborban voltunk az idén is • Egy otthontalan lány és két ifjú költő – új, könyvespolcra való muníció • „A zene az kell!” – muzsikáló diákok és támogató mentoruk • Versben mondjuk el – irodalmi rovat • Agglegény elméleti kémikus desszertje és más finomságok

Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy az iskolánk cserediák kapcsolatok terén rendkívül sokszínű. Idén újabb erdélyi és holland kapcsolatot alakíthatott ki a Refi egy pályázat keretében. Ennek köszönhetően nemrég megismerkedhettem pár Székelyföldről érkezett diákkal, akik az Erasmus+ program segítségével látogathattak meg minket Szentendrén. Nagyon kedvesek, nyíltak és bátrak voltak a kérdéseimre adott gyors válaszok alapján ítélve.

Az egyhetes programban résztvevő holland és magyar diákok rengeteg szórakozásban, és új tudásban részesülhettek, hiszen a partnerséget építő program főbb témája egymás tanítása, illetve interaktív módon a másik kultúrájának, szokásainak megismerése, és a tapasztalatok kicserélése volt. A projektmunka nehezen túljutva élményeket kínáltak az olyan

elfoglaltságok, mint a munzee-zás „a festők városában”, bowlingozás és bűvárkodás a V8-ban, hajózás a Dunán és csokikészítés a híres Szamosnál – nem csak az édesszájúak gondolták úgy, hogy ez utóbbi volt a legjobb program. Én csütörtökön kísérttem el a csoportot a Terror Házába, kiállítás látogatásra. Ekkorra már csak az erdélyi diákok voltak ott, a hollandok korábban elutaztak.

A két évre szóló pályázat szerint ugyanúgy a holland (Middelharnis) és az erdélyi református iskolákba (Középajta és Kézdivásárhely) is eljuthatnak az SZRG-s diákok jövőre, és megismerhetik az ottani életet. Akinek van rá lehetősége, ragadja meg az alkalmat és jelentkezzen, hiszen életre szóló élményben lesz része!

Szabó Eszter (11.a)

HELLOBONJOUROLÁ!

Bábéli találkozó színhelye volt február közepén a budapesti Lónyay utcai Református Gimnázium, ahová a Refiből is eljutottak néhányan. Üdvözlő rigmusok és énekek után angol és német nyelvű jelenetekkel szórakoztatták a vendéglátók a közönséget, majd online harc indult. A hatalmas épület harmadik emeletén pedig végképp elvesztünk a héber, japán, finn és lengyel szavak közt. Sente Adél, Szénási Dóra, Tóth Dorottya, Takács Luca, Nándori Dorina, Vomberg Frigyes és Krulik Virág véleménycsokrot állított össze.

Azt tapasztaltam, hogy...

- a Lónyay-ban nagyon fontos a nyelvtanulás
- az oda-vissza út több időt vett igénybe, mint amit a Bábéli találkozón töltöttünk
- a résztvevők jókedvűen, lelkesen csináltak mindent
- igyekeztek sok érdekességet bemutatni nekünk, de nem volt jó a hangosítás
- a tanárok és a diákok között összhang volt
- nem volt 100%-os a vendéglátók felkészültsége, szervezettsége
- rengeteg apró élménnyel gazdagodtunk néhány óra alatt

Az tetszett, hogy...

- szeretettel és örömmel fogadtak minket (különösen aranyos volt a portás bácsi)
- a megnyitón a tanárok közösen adtak elő egy dalt, amelynek valamennyi versszaka más nyelven szólt meg
- az idegen nyelvű jelenetek nagyon jól felvezették az egész programot (különösen a „szinkronizált” előadás tetszett a francia étteremben)
- a magyar-olasz szakos tanár, Szabó Győző szinte észrevétlenül tanított meg minket finn és lengyel szavakra
- volt átjárás a különböző programok közt
- javukra fordították az iskola adottságait pl. a japán diákjuk, Okabe Yushi segítségével közelebb hozták a japán kultúrát
- az egzotikus nyelvrókon kötetlenül, vidáman tanulhattunk új szavakat

„AZ AUTÓK ÉRDEKELNEK”

A 9. a-s Sárady Gergelyt interjúvoltam meg, aki az idén érkezett az iskolába, a rajzait azonban már ki is állították. Egy zsúfolt napon, nagy nyüzsgés közepette kerestem fel; az alkotófolyamatról kérdeztem.

- Mióta rajzolsz?

Sárady Gergely: - Mindig is rajzolgattam, de komolyabban 3-4 éve foglalkozom vele.

- Rólad elmondható, hogy ceruzával a kezében születtél.

S. G.: - Igen, így is mondhatjuk (mosolyog). Már az apukám és a nagymamám is rajztanár volt, így volt kitől tanulni, kiről példát venni.

- Milyen témákat rajzolsz szívesen?

S. G.: - Sajnos embert nem tudok rajzolni, így hát főleg autót rajzolok, de a modern épületek és repülőgépek is vonzanak. De leginkább az autók érdekelnek: autótérvező szeretnék lenni.

- Rajzoláskor van konkrét modelled is?

S.G.: - Ha egy film ihlet meg, akkor a filmben látott autóról képet keresek, és azt rajzolom le.

- Ehhez milyen eszközt használsz?

S. G.: - Sima 2B-s ceruzát.

- Gondolkodtál már rajzfakultáción vagy hasonlón?

S. G.: - Még nem, de lehet, hogy később érdekelni fog.

- Nemrég jöttél csak az iskolába és máris volt kiállításod... Aprópó, sikerült már beilleszkedned?

S. G.: - Sok idő kellett, míg megszoktam itt, mert egészen más, mint a régi sulim, a Templomdombi. Például nagyon tetszik, hogy kiállítják a diákok munkáit; nekem is nagyon jól esett, mikor sor kerülhetett a rajzaimra.

- Tényleg, hogyan kerültek ki a műveid, milyen utat jártak be a kiállításuk előtt?

S. G.: - Én először a fiúknak mutattam meg az osztályomban... Ők javasolták, hogy mutassam meg Györgyi tanárnőnek. A Tanárnőnek is tetszettek, így kaptam a lehetőséget.

- Végezetül: tudnád magad jellemezni három szóval?

S. G.: - Nem hiszem, bocs! (nevet) De majd gondolkodom rajta!

Krulik Virág (10. a)

ÁLLNI A VÁRTÁN

A Diákpresbitérium (DPR) megújulásának az év elején lehettünk tanúi. Az elnökválasztás nyertese **Kreiszbendegúz (10. a)** lett, az összekötő tanár pedig **Szende Gabriella tanárnő**.

- Amikor a Tanárnő diák volt, milyen volt a diákélet, illetve részt vett-e Tanárnő annak szervezésében?

Szende Gabriella: - Én a Fazekas-gimnáziumba jártam Budapesten, ahol a sok tanulás mellett nem nagyon volt diákélet, bár néha volt olyan időszak is, amikor igen, de nem ez jellemezte leginkább... Továbbá, én a rendszerváltás környékén éltem gimnazista éveimet, amikor az olyan szervezetek, mint például a KISZ már nem működtek igazán, ugyanakkor újak sem létesültek.

- Gondolt-e a Tanárnő valaha is arra, hogy DPR-vezetői szerepkört fog betölteni?

Sz. G.: - Igazából nem. Ahol korábban tanítottam, egy fiatal és energikus tanár töltötte be ezt a pozíciót. Azt gondoltam, talán alkalmasabb személyek vannak itt, akik jobban ismerik az iskolát, fiatalos lendület van bennük és ötletesek..., viszont itt arról van szó, hogy inkább a diákoknak kell ötletesnek lenniük, nemde?

- Az új elnök a Tanárnő osztályába jár...

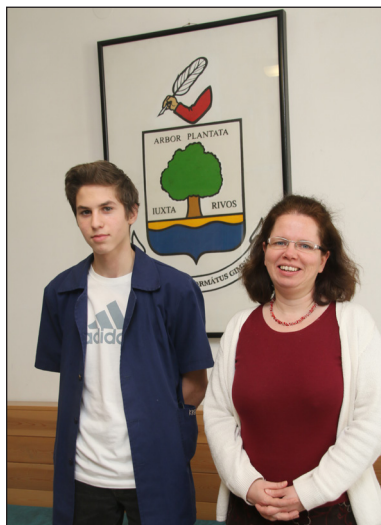
Sz. G.: - Igen. Sokat találkozunk, heti hét órában; részben azért is vállaltam el az összekötő szerepét, mert gondoltam, hogy mi ketten tudunk majd jól együtt dolgozni. Ő életkorához képest komoly és érett, vele szívesen vállaltam a feladatot.

- Hogy látja, mennyire nehéz összeegyeztetni a diákok és a tanárok elképzeléseit?

Sz. G.: - A diákok pontosan ismerik az iskola értékrendjét. Az eddigi megbeszéléseken mindig a tanárok fejével is próbáltak gondolkodni, és nem történt még nézeteltérés. A tanárok is azt szeretnék, ha a diákok jól éreznék magukat – bizonyos kereteken belül, persze. Ugyanígy a gyerekek is igyekeznek megfelelni a tanárok elvárásainak. Szóval nem hiszem, hogy nagy háborúk alakulnának ki...

- Mi a következő teendő?

Sz. G.: - Programokat szervezünk, máris három fontosabb eseményt szeretnénk: az első egy filmet március 13-án, amikor nem témák, hanem életkor szerint választhatók a filmek; a második egy bál a nagyoknak április 10-én; május 8-án pedig DPR-napot tartunk a tavalyihoz hasonló stílusban, kiegészítve házi sportversenyekkel.

- Miért jelentkezett DPR-elnöknek?

Kreiszbendegúz:

- Egyrészt azért, mert szeretem a kihívásokat, másrészt azért, mert úgy érzem, segíthetem a szervezet munkáját. A Fülöp által elkezdett koncepciók jók, még egy kis idő ráfordításával igyekszem továbbvinni őket.

- Mikor fogalmazódott meg benned, hogy indulsz az elnökségért?

K. B.: - Ősszel beszélgettem Fülöppel, amikor kiderült, hogy nem folytatja. Akkor kezdtem el rajta gondolkodni, majd gyorsan rászántam magam a jelentkezésre.

- Nem váltott ki feszültséget az osztálytársad, Dorika és közted mindkettőtök jelentkezése?

K. B.: - Nem, egy kis egészséges vetélkedés volt csak köztünk, amúgy csak poénkodtunk rajta.

- Mit akarsz elérni? Vannak konkrét terveid?

K. B.: - Szeretném különböző programokkal „feldobni” a diákéletet. A focibajnoksághoz hasonló vetélkedőket indítanék, illetve szeretnék más iskolák diákönkormányzataival kapcsolatot létesíteni, ami kihatással lehet a diákok mindennapi életére, illetve az egyes programokra is. A feladatom az, hogy a diákság érdekeit képviseljem valamennyi fronton – ennek kapcsán is több teendőm lesz.

- A jövőben is ilyen szerepkörben szeretnél elhelyezkedni? Mármint mások érdekeit szeretnéd képviselni?

K. B.: - Igazából sportmenedzsernek készülök, vagyis részben érdekképviselőt fogok ellátni. Azt hiszem, az előttem álló időszak rávilágíthat arra, hogy mennyire vagyok alkalmas erre a hivatásra.

Szénási Dóra (9.a)

„LESÍELNI A JEGES FEKETE PÁLYÁN VAGY LEMENNI FELVONÓVAL?”

Az indulás napján reggel végignézzve sítáboros csapatunkon hiányérzetem támadt: Miért vagyunk ilyen kevesen? Hol van a legendás négyes csapat? :) Hol vannak a... nagyok? Azt hiszem, ez is a „felnövés” egyik hátránya, már nem hallgathatjuk a „nagyok” poénjait, nevetéseit a busz hátuljában, mert hirtelen mi lettünk a nagyok – eszméltem rá rögtön az elején.

A jól ismert osztrák szálláshelyre (ahol nem tanácsos szellőztetni, mert a friss alpesi levegő mellett a bociillat is beáramlik – vagy ömlik – a szobába) egy nyolcórás buszút után érkeztünk meg. A szobák birtokbavétele, a vacsora és a beszélgetések után abban reménykedtünk, hogy eláll majd az eső. És – lássatok csodát –, az elkövetkezendő öt napban nem hogy az eső nem esett, de még az igazán hideg, szeles, vagy ködös időből is kimaradtunk. Az első nap a bemelegítésről szólt, meg arról, hogy hogyan barátkozzunk meg a kényelmetlen bakancsokkal. A kihívás nem fogott ki rajtunk, de teljesen kimerültünk. Persze, alighogy visszaértünk a szállásra, hirtelen mindenki megélénkült, ment a beszélgetés, ajtócsapkodás, vagy egymás szobáinak alaposabb feltérképezése.

Ha pontokba kellene szedni a sítábor napi rutinját, így nézne ki:

- Köck tanár úr ébresztője után kitámolyogni az ágyból, majd lecsoszogni az étkezőbe sícuccban (lehetőleg nem leesni a lépcsőn)
- reggelizni a „nyelvteljesítés forró teával” rész kihagyásával
- visszamászni az emeletre, felöltözni teljesen
- lemenni a sítárolóhoz a pincébe, bakancsot felhozni és betenni a buszba
- felszállni és várni a többiekre
- a buszban aludni a sítárolóig, vagy csak nézni a tájat bambán, féli csukott szemmel

- felvenni a bakancsot nagy küzdelmek árán, felfűtölni a lécet, felvonóban felmenni a Hüttéig
- felcsatolni, bemelegíteni, összevární a csoportot, elindulni síelni
- megpróbálni minél szebben és gyorsabban síelni esés nélkül (ahogy teltek a napok és bátorodtunk, egyre több esés fordult elő, de szerencsére egyikből sem lett komoly sérülés)
- a Hüttében újra érezni a lábujjainkat ebéd közben, és kiolvadni mint a mélyhűtött pulyka
- vissza a pályákra, nem fennakadni a felvonókon, vigyázni a kezdő csoportokra és a profi síelőkre (mindkét típus veszélyes, az egyiket mi üjtük el, a másik minket üt el, de van, hogy pár kezdő nekibátorodik és belénk jön)
- „Lesíelni a jeges fekete pályán vagy lemenni felvonóval?” -dilemma eldöntése délután
- a választott út megjárásával lejutni a buszhoz
- megint érezni lefagyott lábujjainkat és fájó csontjainkat a bakancs levétele után, kiásni a síléctartót, belepakolni
- a buszban lehuppanni és csak lenni
- hazamenni, a bakancsot levinni a tárolóba (Ha nem viszitek ki, másnap vizes és kemény lesz!... jaj, de már olyan hullafáradt vagyok, muszáj?)
- felmenni a szobába, forró vizes zuhanyt venni
- levánszorogni vacsorához, áhítatot hallgatni és végiggondolni a jó dolgokat a napunkban
- felmenni a szobába, beszélgetni, majd megpróbálni mihamarabb aludni

Bár a rutin ugyanaz, az élmény mindig más. A legjobb, hogy kivétel nélkül mindenkit kizökkent a sokszor unalmas hétköznapiakból. (És, mivel nem volt wifi sem a Hüttében, sem a szálláson, egy kicsit „elvonókúraként” is működött a tábor, számomra legalábbis.) Ugye, most már mondanom sem kell: Gyertek jövőre, hogy veletek még jobb legyen a hangulat!

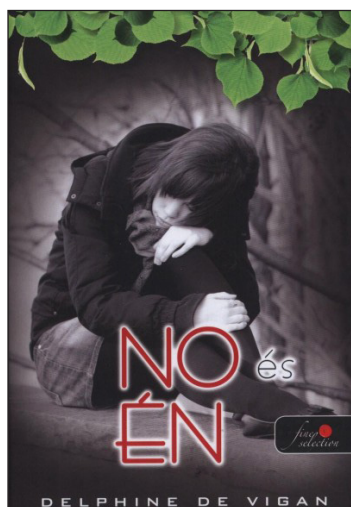
Dobó Sára Borbála (9.a)

KÖNYVAJÁNLÓ

Delphine De Vigan – No és Én

A „No és Én”-t egy barátnőmtől kaptam kölcsön, akinek nagyon jó ízlése van könyvek terén, ezt az ajánlást fűzte a könyvhöz: „Ez lett a kedvenc könyvem, muszáj elolvasnod!” – így is tettem.

Lou, a tizenhárom éves, koraérett, zseniális lány egyedül van. Bár látszólag teljes családban él, jó módban, mégsincs egyetlen barátja sem, a „tökéletes család” színfala mögött pedig komoly és mély problémák vannak. Amikor találkozik No-val, a tizennyolc éves otthontalan

lánnyal, a kiselőadásnak szánt „hajléktalanság” témája testet ölt, s hirtelen ez a téma kerül élete középpontjába. Lou pontosan felméri a probléma súlyosságát, és kész lépni annak érdekében, hogy legalább egy elesett életén változtathasson. Más szóval: Egy

tizenhárom éves kislány készen áll arra, hogy cselekedjen, tettekre akarja váltani a szavakat.

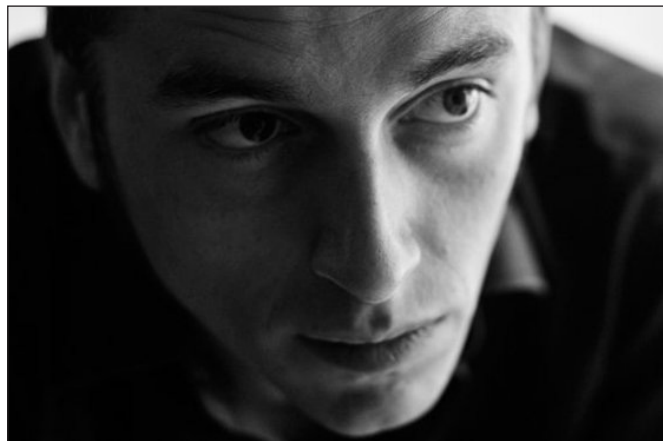
De tehet egy kislány ilyen radikális lépéseket? Meg lehet-e változtatni valakit, aki egész addigi életét az utcákon töltötte? Hiába adunk neki lakást, ételt, meleget, szeretetet, vajon nem késő-e már? Nem égtek-e bele túl mélyen hányattatott életének sebei? Vajon megvan-e a képessége arra, hogy továbblépjen?

Delphine De Vigan zseniálisan megírt, lebilincselő könyve ezekre a kérdésekre keresi a választ, miközben olyan mondatokat ad a szereplők szájába, melyek örökre meg fognak maradni az olvasókban. Mindenkinek ajánlom, aki már gondolatban foglalkozott nagy kérdésekkel, a hajléktalansággal, vagy az emberek viselkedésével.

Dobó Sára Borbála (9.a)

Az ifjabb Závada és Simon Marci versei

„Múltunk lakik ma minden létigében.” avagy „Ha kivonlak magamból, a semmi marad.” Nem

szokványos költői képek, mégis egészen kifejezőek – ezzel találkozhatunk, ha Závada Péter: Ahol megszakad vagy Simon Márton: Dalok a magasföldszintről című kötetekben összegyűjtött versekhez nyúlunk. Illetve a kérdés is felmerülhet bennünk: ez most tényleg egy vers, vagy csupán az élet furcsa, mindennapos, fájdalmas gondolatai kisbetűvel, központozás nélkül egy vékony könyvbe nyomtatva? Ezek a művek olyanok, mint életünk napjai: igazak. Hogy néha nincs semmi. Hogy néha minden rossz, vagy csak szimplán érzelemmentes, egy délutáni órában, ahol már gereblyézik a nyarat.

Megszámolhatjuk bennük magányunk sarkait. Ajánlom mindenkinek a két kötetet, annak főleg, aki eddig még nem találkozott olyan verssel, ami megragadná, és szeretne egy új stílust felfedezni. Mi pedig, akik már olvastunk tőlük tudjuk; akár átélénk valami régit, vagy csak nevetnénk egyet két könnycsepp közt, nem csalódunk. Ezekről vigasztalást kapunk, segítenek élni.

(Mindkét kötet megvásárolható a Libri-ben 1490 Forintért.)

(Mindkét kötet megvásárolható a Libri-ben 1490 Forintért.)

Szabó Eszter (11.a)

„A ZENE AZ KELL!”

Muzikalitása, lelkesedése, dinamizmusa és kitartása révén a szentendrei Refi zenei életének motorja **Körösmezei-Varga Zsuzsanna** tanárnő, aki legutóbb az újévi koncert alkalmából gyűjtötte maga köré hangszeres-énekes palántáit. Nagy öröm volt a részvétel, amiért két ötödikes, **Turai Gergő** és **Pálffy Donát** is hálás.

- *Milyen a zenei élet a Refiben?*

Körösmezei-Varga Zsuzsanna: - Talán lehetne zajosabb is, és ez bizony nem csak rajtam múlik. A pianínók le vannak zárva, a kápolnába az orgonához csak a kántorok jutnak be, és a hangversenyongora is csak akkor szól, ha nagyszünetben ott maradnak a diákok (pl. 7.a) kicsit örömmel nélni egymásnak...

- *Hogyan választja ki a Tanárnő a bemutatandó műveket?*

KVZS: - Ez összetett: függ az alkalomtól, az előadótól, a rendelkezésre álló időtől, hogy esetleg mi az, amiből már megvan a megfelelő mennyiségű kotta...

Szerencsére nagyon sok tehetséges diák van az iskolánkban: ügyes hangszeres zenészek, jó fülű, jól éneklő gyerekek. Van aki zenei pályán fogja folytatni tovább

tanulmányait, akárcsak a régi diákjaink közül Arany Zsuzsi zongorista (orgonista) vagy Tímár Sára népdalénekes. A mostaniak közül a fagottos Bagi Boróka és zongorista-orgonista Makay Annamária nevét jegyezzétek meg!

- *Nehéz feladat elegendő fellépőt verbuválni?*

KVZS: - Úgy érzem, ebben az évben könnyű dolgom volt: sokan jelentkeztek nehezebb darabokra is; volt akit nem is kellett betanítanom: az eredeti zeneművel vagy az átirattal egyedül is elboldogult. Köszönöm minden kis zenésznek, aki megmutatta „tudományát” ezeken az alkalmakon, mert saját magát adta, olyat, ami megismételhetetlen, ami egyedi.

- *Kielégítőnek tartja-e a Tanárnő a Refiben a diákok zenei fejlődését?*

KVZS: - A hangszeres tudásotok rohamosan fejlődik, hála a zeneiskolai tanáraitoknak és a szorgalmatoknak. Bárcsak az énekkarban is így kamatoztatnátok a zenei képességeiteket! Én annak örülnék, ha több próbát tartanánk, és nem csak a fellépések előtt néhány alkalommal gyülnénk össze.

- *Tervez-e változtatást a Tanárnő a Refi zenei életével kapcsolatban?*

KVZS: - Szóba került házi koncertek rendezése, egy dicsőítő zenekar összeállítása, de mikor, kikkel, kiknek? Ha igényetek van rá csináljuk, gyertek, zenéljünk együtt! Mert: „A zene az kell!”

- *Milyen hangszeren játszol?*

Pálffy Donát: - Zongorán játszom és nagyon szeretek zenélni. Idén hatodik éve tanulok zongorázni. Szeretek még rajzolni, úszni és kerékpározni, de a számítógépes játékok sem maradnak ki az életemből.

- *A zenélést gondolod az életcélnak?*

P. D.: - Igen, nagyon szeretnék zongorista lenni, és zenével foglalkozni, de ez még nagyon távol van, addig még bármi történhet.

- *A zenélés milyen előnyöket ad neked az iskolában?*

P. D.: - Segít koncentrálni a feladatokra, mert én nagyon szétszórt vagyok. Ezen kívül újra és újra megmutatja, hogy nincs lehetetlen feladat. Kellő elszántsággal, és kitartással a legnehezebb darabokat is meg lehet tanulni, és a lehetetlennek tűnő technikai fogásokat is el lehet sajátítani. Szerintem zenélni a legjobb az életben!

Turai Gergő: - Én két éve játszom trombitán, Kresz Richárd növendékeként, a szentendrei Vujicsics Tihamér Zeneiskolában. Életcélnak tekintem a zenélést, mindenképpen szeretnék felnőtt koromban is zenélni. Nagyon jó lenne, ha egy zenekarba is bekerülhetnék, de azért szeretnék mással is foglalkozni.

- *Milyen érzés, hogy valaki személyesen neked ír egy darabot?*

T. G.: - Nagyon jó érzéssel tölt el, hogy Ott Rezső személyesen nekem írt egy szonátát, és nagyon hálás vagyok ezért neki és a tanáromnak, aki ezt kitalálta és megszervezte. Ezt fogom játszani a megyei trombita versenyen, amely áprilisban, Gödön lesz. Számomra a zene örömforrás, és hiányozna az életemből, ha nem lenne.

(Vörös Nóra, 9.b)

IRODALOM

Asztali áldás

Tőled e titkokkal átszótt kosaram
 benne a kenyérnek csöndje van.
 Jelenléted tudjam - ennyit adj -
 és minden kenyérnek íze Te vagy.
(Sebestyén Jäger Orsolya)

Utolsó pohár

Áprily Lajos emlékének

Metszett üvegben édes óborom.
 El ne törjön, ügyelünk rá nagyon.

Kezdetekkor még öt testvére volt,
 belőlük tanítványok lelke szólt.

Emlék. Ajándék. Eljövetele.
 Így gördítettek szót a sors elé

barátaim: Maradj! Itthon maradj!
 S a Trébelyszőlő üzent: El ne hagyj!

De eljöttünk. Idegen tájakon
 Maros-menti borokkal csak rokon

zamatot s ízt kínált az öt pohár.
 Elpattant mind. Egy katicabogár

téblából az utolsó peremén.
 Beleiszom, s örömöm lelem én,

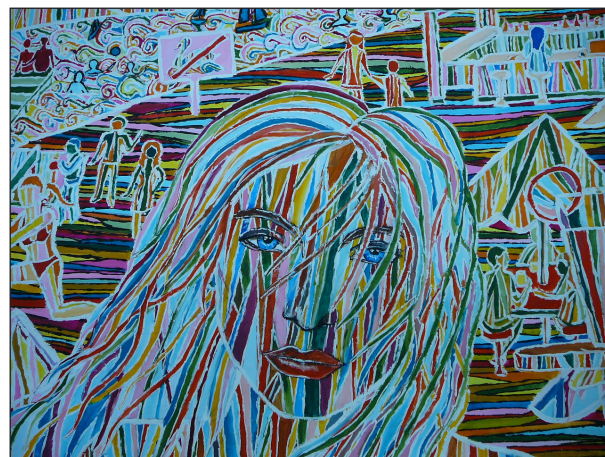
ha metszett testén s borán átdereng,
 miközben ívén csöpp pára feszeng,

asszonyom keze, ahogy otthonit
 tölt új borospohárba rendre itt.

S ahogy felkacag, feledem korom.
 Kristály-émlékbe csillan óborom.
(Kiss-Székel Zoltán)

Nyugalom

vízcsseppek csorgása,
 levegő zsongása,
 kavicsnyekergés,
 madárcsicsergés,
 gyöngyöző nevetés,
 vidám integetés,
 gyengéd érintés,
 szeretve szeretés

Csalódás

szobában ülve, csendes
 havazásban
 várom, egyre várom
 az ihletet.
 nem jön, s tomboló őskáosz
 fejemben.
 cserbenhagy, de kegyetlen
 röhögése
 végigkíséri míg elnyel
 a gondolatok örvénye.

Néma sikoly

Ülök az ágyamon felhúzott térdel
 És átjárja lelkem a szörnyű fájdalom.
 Ülök. Körülöttem félhomály
 És csönd, néma síri csönd. Semmi nem mozog.
 De belsőm dübörög örülten, hangosan
 És sikoltok. Egyre csak sikoltok?
 Bár nem tudom valódi-e a sikoly
 Vagy én hallom csak valahol.
 Ülök és próbálom úrrá lenni
 A szememet elöntő könnyeken,
 És összerakni valamelyest
 Darabokban lévő lelkemet.
 Körülöttem mindenütt néma csend honol.
 S lelkem széthullott, kósza romjaiból
 Nem maradt már, csak egy néma,
 De annál hangosabb, fájdalmas sikoly.
(Osváth Dorottya, 12.ny)

REJTVÉNY

Szakács Erzsébet tanárnő egy nem mindennapi recepttel örvendeztette meg a tapasztalatlan és tapasztaltabb kuktákat, hogy egy új desszerttel lephessék meg szeretteiket. Ám mielőtt felkötnéd a kötényt és bekészítenéd a konyhai mérleget, nem árt számolni egy kicsit...

Aggregény elméleti kémikus desszertje

Hozzávalók: (mértékegységek: ek – evőkanál; tk – teáskanál)

- $\log_2 16$ ek szacharóz
- $\sqrt[3]{27}$ ek liszt
- $\sqrt{9}$ ek teobromin tartalmú sötétbarna por
- 120° ek olvasztott állati (vegetáriánusoknak növényi) eredetű triglicerid
- $\sqrt[4]{16}$ ek a lehető legnagyobb C_2H_5OH tartalmú folyadékból
- $\sqrt{4}$ ek állati eredetű fehér kolloid oldat (laktóz-intolerenciásoknak lehet növényi eredetű)
- lg10 db tojás
- infinitezimális mennyiségű NaCl
- $\frac{100}{2}$ g teobromin tartalmú barna szilárd anyag apró darabokban
- $\sin \pi$ tk $NaHCO_3$ + szilárd sav + kukoricakeményítő porkeverék

Kreatív (Nobel-díj várományos) adalékok tetszés és ízlés szerint: még több csoki, kapszaicin tartalmú vörös por, fakéregből készült barna por, marcipán, gyümölcsdarabkák nyersen vagy befőttként stb.

Az elkészítés módja:

Egy nagyobb bögrében villával összekeverjük a hozzávalókat. Az így kapott viszkózus folyadékot a térerő irányát gyakran változtató dobozba tesszük. A készüléket bekapcsoljuk kb. 1,5 percre. A pontos időt a bögre nagyságának, a doboz teljesítményének és a levegő páratartalmának függvényében, minden egyes alkalommal a receptet újra kalibrálva, kikísérletezzük.

Jó étvágyat!

És ha már a konyhában forgolódunk, dúdolgathatunk is kedvünkre, mondjuk például olyan közismert gyerekdalokat, melyeket jókedvű időmilliomosok jogi nyelvre fordítottak le, fejtörést okozva még az óvopedagógusoknak is. Te ki tudod találni, hogy mely dalokról van szó?

Puhatestűek kényszer-kilakoltatása tüzeset miatt

„Figyelem! Sürgősen megkérünk minden házzal rendelkező puhatestűt, hogy ingatlanát záros határidőn belül hagyja el, az annak külső felszínén keletkezett, és azóta is folyamatban lévő tüzeset miatt. A károsultakat folyékony és félig megszilárdult tejipari termékekkel kártalanítjuk, amelyek együttes mennyisége egyelőre két napi fejadagot tesz ki.”

Csiga-bíbiga, gyere ki

A réteshez való hozzájutás aprólékos szabályai a hadseregben

„Megkérünk mindenkit, aki lépéseit nem tudja az általunk megadott ritmushoz koordinálni, ne álljon sorba este az üzemi konyhán, mivel számukra rétest biztosítani nem áll módunkban. Felhívánk azonban a figyelmet az említett táplálék pozitív tulajdonságaira, valamint arra, hogy honvédségünk számára kifejezetten ezt az ételtípust írják elő a hivatalos szervek.”

Aki nem lép egy szervet...

Kis-ázsiai fiatalok által megsebzett szárnyas ápolása hangszerek alkalmazásával

„Figyelem! Ismeretlen oknál fogva súlyosan megsérült egy hosszú lábú, „gilice” névre hallgató szárnyas. A madár lábszáran észlehető sebet vélhetően egy kis-ázsiai fiatalok vágóeszközzel ejtette, kezelését hazánk fia végzi fúvó, ütő és húros hangszerek együttes alkalmazásával.”

Gólya, gólya, gilice

Impresszum:

Főszerkesztő: Wiedemann Krisztina Rita, **Diákfőszerkesztő:** Dobó Sára Borbála 9.a, Szénási Dóra 9.a, **Olvasó-főszerkesztő:** Kun Csabáné Kovalik Judit, **Felelős kiadó:** Földi János igazgató

Fotó: Ferenczi Alpár, **Aktuális számunk szerzői:** Sebestyén Jäger Orsolya, Kiss-Székely Zoltán, Szabó Eszter 11.a, Krulik Virág 10.a, Dobó Sára Borbála 9.a, Szénási Dóra 9.a, Osváth Dorottya 12.ny, Vörös Nóra 9.b, **Tördelés-technika:** Perger Kristóf 12.ny